

Бріджертони. Роман із містером Бріджертоном

КУПИТИ

Анотація книги «Роман із містером Бріджертоном»

Лондонський вищий світ поринає в пристрасті нового сезону! Власне, нічого бурхливого не відбувається, а публіка одностайно твердить, який нудний видався рік... Певною інтригою є те, чи не втратить парубоцький статус тридцятитрирічний Колін Бріджертон, адже він якраз повернувся додому з мандрівки Грецією. Очевидних кандидаток у дружини, якщо вірити леді Віслдаун, на обрії нема. До того ж ніщо не заважає Колінові вмить зірватися та втекти назустріч пригодам — подалі від надокучливих материних натяків про шлюб і зашкарублої світської атмосфери. Звісно, цього б не хотілося Пенелопі Фезерінгтон, адже вона давно поглинута почуттями до Коліна, які переросли в дещо більше за дружбу. А втім, Пенелопа відвідує сезон не перший і далеко не другий рік підряд, ба вже перебуває на порозі перспективи довічно самотнього життя... І поки вся її вузькоглядна родина силкується перетворити наймолодшу з-поміж Фезерінгтонів, Фелісіті, на об'єкт зацікавлення для видного нареченого Коліна Бріджертона, обличчям до Пенелопи повертається невгамовна леді Денбері. Вона оголошує полювання на легендарну леді Віслдаун! «У кожного є таємниці.

Особливо в мене»,

— Світська хроніка леді Віслдаун, 14 квітня 1824 року Бестселер №1 за версією The New York Times. Натхнення для оригінального серіалу Netflix «Бріджертони». Детальніше про книгу

Книга «Роман із містером Бріджертоном» — це романтична історична проза від американської письменниці Джулії Куїнн. За декілька днів до свого шістнадцятиліття Пенелопа Фезерінгтон закохалася. На прогулянці з матінкою дівчина побачила вершника, і відтоді вона не могла забути глибину зелених очей Коліна Бріджертона. Герой впав із коня, а Фезерінгтон почала переймалася, що він почне лютувати: це ж вона винна в його невдачі. Її страхи не здійснилися. Колін тільки струсив із себе багнюку й голосно засміявся — Пенелопа слухала б його добрий голос безперестанку, але була впевнена, що їхнім шляхам не судилося переплестись... Рейтинг 3,8 на Goodreads із понад 379,5 тис. оцінок. Рейтинг 4,5 на Amazon із понад 42,6 тис. оцінок. Любовний роман став фіналістом премії RITA 2003 року в категорії Long Historical. Четверта книга з культової серії «Бріджертони»

Пенелопа Фезерінгтон — дотепна, мила й напрочуд розумна дівчина, от тільки вважає себе непривабливою. Через невпевненість у собі героїня часто мовчить і дозволяє матері обирати для неї вбрання, яке їй аніскільки не

подобається. Вона відчуває себе нікчемою в жовтих і помаранчевих сукнях, однак близькі наполягають на яскравих кольорах, адже вони — «щасливі». Панянка, яка виглядає, мов промінь сонця точно віднайде собі будь-якого нареченого, але героїня хоче заміж за конкретного чоловіка...

Краса Пенелопи тьмяніла в шатах осінніх відтінків, оскільки сама дівчина має руде волосся й карі очі. Невдалий образ прокоментувала невідома леді Віслдаун у своїй газеті. «Світська хроніка» — клоака з інтриг і погослів, але написане зачепило дівчину. Згодом скандальний вісник перетворив життя Фезерінгтон на катастрофу.

Колін повернувся з Греції — ця новина стала для Пенелопи ковтком свіжого повітря. Вайолет Бріджертон намагається віднайти йому наречену, але сам чоловік не в захваті від ідеї шлюбу. Неочікувано для світської спільноти Коліну почав хтось подібати, чи це плітки «Світської хроніки»?

ПРОЛОГ

Шостого квітня 1812 року — рівно за два дні до М свої шкенадцятих народин — Пенелопа Фезерінгтон закохалася.

Якщо коротко, це було захопливо. Світ струснувся. Серце вискакувало з грудей. На мить вона забула, як дихати. І з певним задоволенням могла собі сказати, що об'єкт її почуттів — Колін Бріджертон — почувався так само.

А, хіба що за винятком закоханості. Він достеменно не закохувався в неї 1812 року (так само, як і 1813, 1814, 1815-го чи... тряця, та так само, як і в усі роки від 1816-го до 1822-го, а також 1823 року, коли його взагалі навіть не було в країні). Утім його світ також струснувся, серце вискакувало з грудей, і Пенелопа без тіні сумніву знала, що він теж забув, як дихати. На добрих десять секунд.

Таке стається, коли падаєш із коня.

А було це так.

Вона гуляла з матір'ю та двома старшими сестрами в Гайд-парку, аж раптом під ногами, як грім, задудоніла земля (дивись вище: світ струснувся). Мати приділяла їй небагато уваги (це зрідка змінювалося), тож

Пенелопа на мить вислизнула поглянути, що відбувається. Інших жінок Фезерінгтон захопила розмова з віконтесою Бріджертон і її донькою Дафною, для якої щойно розпочався другий сезон у Лондоні, тож вони вдавали, що не помічають дудніння. Родина Бріджертонів — це не абихто, розмов із ними не уривають на півслові.

Пенелопа обійшла дерево з незвично товстим стовбуром і побачила, як до неї чвалом наближаються двійко вершників, просто-таки летять прожогом — чи як там іще люди полюбляють описувати дурників на кінській спині, які не дбають про власну безпеку й здоров'я. Пенелопа відчула, як серце забилося швидше

(важко зберігати спокійний пульс, коли спостерігаєш за таким запалом; до того ж це давало їй змогу казати, що серце вискакувало з грудей, коли вона закохалася).

Аж тут відбувся один із незбагнених поворотів долі: раптом здійнявся вітер і підхопив її капелюшок (якого вона, на прикрість матері, не надто старанно зав'язала, бо стрічка натирала підборіддя), поніс над землею і — плюх! — кинув простісінько в обличчя одному з вершників.

Пенелопа затамувала дух (забула, як дихати!), а нещасний упав із коня і найнезграбнішим чином приземлився в поближне багновище.

Вона кинулась уперед, зовсім не подумавши, хотіла витиснути із себе запитання, чи все з ним гаразд, але підозрювала, що прозвучало це лише як здушений вереск. Звісно, він на неї лютуватиме, бо ж вона просто-таки збила його з коня, ба в самісіньке місиво — два чинники, здатні всякого джентльмена увігнати в найгірший настрій. Та коли він нарешті звівся на рівні, струшуючи із себе всю багнюку, яка не пристала намертво до його одягу, то не накинувся на дівчину. Не пустив у її бік шпильки, не заволав на неї, обійшлося навіть без гнівного зиркання.

Він розреготався.

Розреготався.

Пенелопа нечасто чула чоловічий сміх, а той, який чула, ніколи не звучав по-доброму. Та очі цього чоловіка — доволі яскравого відтінку зеленого — повнилися веселощами.

Він стер зі щоки особливо недоречну ляпку грязюки й мовив:

— Що, не найкраще приземлення, еге ж?

Цієї миті Пенелопа й закохалася.

Коли до неї повернулася мова (вона з болем відзначала, що це сталося на добрих три секунди пізніше, ніж заговорила б людина з бодай дрібною розуму), Пенелопа відповіла:

— О ні, це я маю перепросити! Мій капелюшок зірвався з голови й...

Вона замовкла, збагнувши, що він і не перепрошував, тож у її запереченні було мало сенсу.

— Не біда, — сказав він і якимось весело їй усміхнувся. — Я... О, добридень, Дафно! Не знав, що ти в парку.

Пенелопа крутнулася навколо своєї осі й уздріла Дафну Бріджертон.

Вона стояла біля матері Пенелопи, яка миттю прошипіла:

— Що ти накоїла, Пенелопо Фезерінгтон?

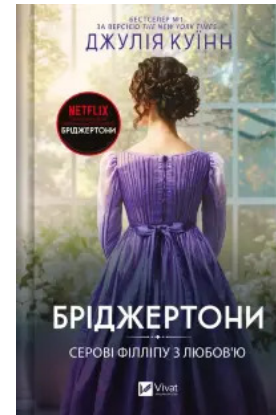
Рекомендована література

Бріджертони.
Пропозиція
джентльмена

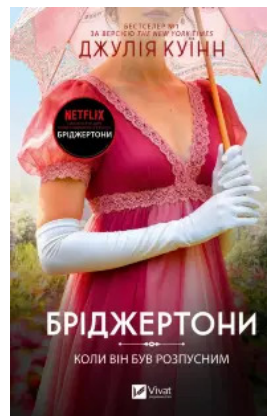
Бріджертони. Герцог і я

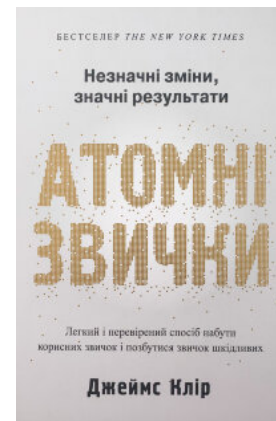
Бріджертони. Серові
Філіпу з любов'ю

Бріджертони. Віконт,
який мене кохав

Бріджертони. Коли він
був розпусним

Атомні звички. Легкий і
перевіреним спосіб
набути корисних
звичок і позбутися
звичок шкідливих

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ